

Tarzan's Verhalen uit de Tropische Wildernis

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

NAAR DE AMERIKAANSCH E UITGAVE BEWERKT

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

HET EINDE VAN BUKAWAI.

Toen Tarzan van de Apen nog een jongen was, had hij onder andere geleerd lasso's te maken van vezelachtige junglegrassen. Sterk en taai waren de lasso's van Tarzan, den kleinen Tarmangani. Tublat, zijn pleegvader, zou u daarvan het een en ander hebben kunnen vertellen. Wanneer u hem in verleiding gebracht hadt met een handvol dikke rupsen, dan zou hij u misschien enkele verhalen gedaan hebben omtrent de vele poetsen, die Tarzan hem met zijn gehaten lasso gebakken had; maar wanneer hij een beetje veel dacht aan dien lasso of aan Tarzan, dan geraakte hij gewoonlijk in zoo'n woede, dat het niet veilig voor u zou zijn dicht genoeg in zijn buurt te blijven om te hooren wat hij te zeggen had.

Zóó dikwijls had die slangachtige lus zich onverwacht om Tublat's kop gekronkeld, zóó dikwijls was hij, juist wanneer hij zoo iets het minst vermoedde, op een belachelijke en tevens pijnlijke manier tegen den grond getrokken, dat het niet te verwonderen is, dat hij in zijn woest hart maar weinig ruimte vond

voor liefde voor zijn blank pleegkind of zijn uitvindingen. Ook waren er gelegenheden geweest, dat Tublat machteloos midden in de lucht gesparteld had, terwijl de lus zich strak trok om zijn nek, zoodat de dood hem als het ware aangrijpsde, en Tarzan, hem plagend en onbehoorlijke grimassen makend, op een tak vlak bij danste.

Ook was er nog een geval geweest, waarbij de lasso een groote rol gespeeld had – een geval, waar Tublat altijd met plezier aan terugdacht. Tarzan, wiens brein altijd even bezig was als zijn lichaam, zocht steeds nieuwe manieren om te spelen en zich te vermaken. En al spelend had hij in zijn jeugd heel veel geleerd. Dien dag leerde hij ook iets en dat hij bij het leeren daarvan zijn leven niet verloor verbaasde Tarzan ten zeerste.

De aapmensch had, toen hij zijn lus gooide naar een kameraad in een boom boven hem, deze in plaats van om den jongen aap om een vooruitstekenden tak geworpen. Toen hij die trachtte los te schudden, trok deze slechts vaster aan, waarop Tarzan in het touw begon te klimmen, om het los te maken. Toen hij halverwege was, pakte een speelsch vriendje dat gedeelte van het touw, dat op den grond lag, en liep er zoo ver als hij kon mede weg. Toen Tarzan hem toeriep daarmede op te houden, liet de jonge aap het touw wat schieten en trok het dan weer aan. Het gevolg daarvan was, dat Tarzan's lichaam een slingerende beweging kreeg, en de aapjongen begreep

onmiddellijk, dat dit een nieuw prettig spelletje zijn zou. Hij zeide tegen den jongen aap ermede door te gaan, totdat Tarzan heen en weer slingerde zoover als de korte lengte van het touw toeliet, maar de afstand was niet groot genoeg en bovendien was hij ook niet ver genoeg boven den grond om de rillingen te krijgen, welke de spelletjes van kinderen zoo veel prettiger maken. Daarom klom hij naar den tak, waar de lus aan vast zat, maakte die los en bracht het touw naar een veel hooger, sterker tak. Daar maakte hij het touw weer vast, nam het losse einde in zijn hand, klom vlug naar beneden voor zoover het touw toeliet en liet zich dan aan het touw hangen – dertig voet boven den grond.

O, hoe verrukkelijk! Dat was inderdaad een prachtspelletje. Tarzan was in den zevenden hemel. Al heel gauw ontdekte hij, dat hij, door zijn lichaam op den juisten tijd en op de juiste manier te draaien, de slingerbeweging kon verminderen of versnellen, en daar hij een jongen was, versnelde hij die natuurlijk liever. Hij schommelde nu in groote, breede zwaaien, terwijl de apen van Kerchak's troep verwonderd naar hem opkeken.

Wanneer u of ik daar aan het einde van dien lasso gezwaaid hadden, zou datgene, wat nu gebeurde, niet gebeurd zijn, want wij zouden er niet zoo lang aan hebben kunnen hangen om het mogelijk te maken; maar Tarzan voelde zich bij dat zwaaien aan zijn hand bijna even zeer thuis als op den grond. In

ieder geval voelde hij geen vermoeyenis lang nadat ieder ander sterveling al lang zijn krachten uitgeput zou hebben. En dat was zijn ongeluk.

Tublat keek evenals de andere van den troep naar hem. Onder alle junglebewoners was er geen, dien Tublat zoo hartelijk haatte als dat leelijke, onbehaarde, blanke schepsel van een aap. Zonder Tarzan's eigen lenigheid en de nauwlettende waakzaamheid van Kala's moederliefde zou Tublat reeds lang dien smet op zijn familiewapen uitgewischt hebben. Zóó lang was het reeds geleden, dat Tarzan lid van den troep geworden was, dat Tublat de omstandigheden, waaronder de jonge wees in zijn familie opgenomen was, niet precies meer wist, wat tot resultaat had, dat hij zich verbeeldde, dat Tarzan zijn eigen spruit was. En zulks maakte zijn verdriet des te grooter.

Groote en lange slingeren maakte Tarzan van de Apen tot eindelijk, toen hij het hoogste punt van den boog bereikt had, het touw, dat op den ruwen bast van den boom gauw doorgesleten was, plotseling afknapte. De apen zagen het gladde, bruine lichaam als een peillood naar beneden schieten. Tublat sprong hoog op en stiet een geluid uit, dat bij een mensch een uitroep van verrukking geweest zou zijn. Dat moest het einde van Tarzan en van Tublat's ellende zijn. Van nu af aan zou hij rustig en veilig kunnen leven.

Tarzan viel van een hoogte van vijftig voet en kwam op zijn rug in een dicht kreupelboschje terecht.

Kala was het eerst bij hem – de woeste, leelijke, liefhebbende Kala. Zij had jaren geleden haar eigen balu op precies dezelfde manier zien doodvallen. Zou zij nu ook dezen op dezelfde wijze moeten verliezen? Tarzan lag, toen zij hem vond, roerloos diep in het kreupelhout. Kala had verscheidene minuten nodig om hem eruit te krijgen; maar hij was niet dood. Hij had zelfs geen ernstige kwetsuren gekregen. Het kreupelhout had de kracht van den val gebroken. Een snede in zijn achterhoofd verklaarde zijn bewusteloosheid.

Na enkele minuten was hij weer even levendig als ooit. Tublat was woedend. In zijn woede beet hij naar een anderen aap zonder eerst te kijken wien hij tot zijn slachtoffer koos, maar hij werd voor zijn woestheid leelijk gestraft, daar de andere toevallig een strijdlustige jonge aap was in de volle kracht van zijn jeugd.

Maar Tarzan had wat nieuws geleerd. Hij had geleerd, dat een voortdurende wrijving het touw van zijn lasso betrekkelijk vlug deed doorslijten. Vele jaren lang had hij aan die kennis niet veel meer dan dat hij er zich wel voor wachtte te lang achter elkaar of te ver boven den grond te schommelen. De dag kwam echter, dat juist datgene, wat hem bijna gedood had, zijn leven redde.

Hij was nu geen kind meer, doch een junglemannetje in de kracht van zijn jaren. Er was nu niemand meer om bezorgd op hem te letten, wat hij trouwens

niet noodig meer had. Kala was dood. Dood ook was Tublat, en terwijl met Kala het eenige wezen heengegaan was, dat hem ooit werkelijk liefgehad had, waren er nog vele overgebleven, die hem haatten, nadat Tublat tot zijn vaderen vergaderd was. Niet omdat hij wreeder of woester was dan zij, haatten zij hem, want ofschoon hij even wreed en woest was als zijn makkers, gebeurde het toch menigmaal, dat hij teergevoelig was wat zij nooit waren. Neen, datgene, waardoor zij zoo'n antipathie tegen hem opgevat hadden, was het feit, dat hij een eigenschap bezat, die zij niet hadden en niet konden begrijpen - het echt menschelijk gevoel voor humor, dat zich echter bij Tarzan misschien op een te ruwe wijze openbaarde.

Maar daaraan had hij niet te danken de vijandschap van Bukawai, den heksenmeester, die in het hol tusschen de twee heuvels ver ten Noorden van het dorp van Mbonga, het opperhoofd, woonde. Bukawai was ijverzuchtig op Tarzan en Bukawai was de man, die bijna den ondergang van den aapmensch bewerkte. Maanden lang had Bukawai zijn haat gekoesterd, terwijl de wraak verre scheen te blijven, daar Tarzan van de Apen in een ander deel van den jungle was, mijlen ver weg van Bukawai's hol. Slechts eenmaal had de zwarte heksenmeester den duivel-god, zooals hij meestal door de negers genoemd werd, gezien en bij die gelegenheid had Tarzan hem beroofd van een groot honorarium, hem

belachelijk gemaakt en bewerkt, dat zijn tooverkunst geen tooverkunst scheen te zijn. Dit alles kon Bukawai niet vergeven, terwijl het onwaarschijnlijk leek, dat hij gelegenheid krijgen zou om zich te wreken.

Toch kwam deze, en nog wel heel onverwacht. Tarzan was nu naar het Noorden om te jagen. Hij was van den troep afgedwaald, zooals hij meer deed, om een paar dagen alleen te gaan jagen. Als kind had hij het heerlijk gevonden met de jonge apen te stoeien en te dollen, maar nu waren die speelkameraden opgegroeid tot norsche, gemelijke mannetjes of tot lichtgeraakte, argwanende moeders, die jaloersch over haar hulpelooze babu's waakten. Op die wijze vond Tarzan in zijn eigen menschengeest een beter gezelschap dan een van Kerchak's apen hem geven kon.

Toen Tarzan dien dag aan het jagen was, begon de lucht langzaam aan te betrekken. Aan flarden gerukte wolken vlogen hoog boven de boomtoppen. Zij deden Tarzan denken aan een antilope, die vlucht voor een hongerigen leeuw. Maar hoewel de lichte wolken zoo snel voortjoegen, was de jungle toch stil. Geen blaadje bewoog zich en de stilte was een groot, dood gewicht – ondragelijk. Zelfs de insecten schenen tot zwijgen gebracht door den angst voor iets vreeselijks, dat dreigde te komen. Zulk een woud, zulk een jungle zou daar hebben kunnen staan in het begin van dat ondenkbaar verre verleden, vóór God de wereld met leven bevolkte, toen er nog geen gelui-

den waren, omdat er geen ooren waren om ze te hooren.

En over dat alles lag een bleek okerkleurig licht, waardoor de opgezweepte wolken joegen. Tarzan had dergelijke dingen reeds meer gezien, maar toch maakte, telkens weer als zij terugkwamen, een vreemd gevoel zich van hem meester. Hij kende geen vrees, maar tegenover de manifestaties van de wreede, onpeilbare natuurkrachten voelde hij zich heel klein – heel klein en heel eenzaam.

Daar hoorde hij heel ver weg een dof gesteun. „De leeuwen zoeken hun prooi!” zeide hij, terwijl hij nogmaals opkeek naar de snel voortjagende wolken. Het gesteun wies aan tot een krachtig geluid. „Zij komen!” zeide Tarzan van de Apen en hij zocht de bescherming van een dichtbebladerden boom. Heel plotseling bogen de boomen tegelijkertijd hun toppen, alsof God een hand uit den hemel gestoken en Zijn palm neergedrukt had op de wereld. „Zij komen voorbij!” fluisterde Tarzan. „De leeuwen komen voorbij!” Dan een oogverblindende bliksemflits, gevolgd door een oorverdoovenden donderslag. „De leeuwen hebben gesprongen,” riep Tarzan, „en nu brullen zij boven de lijken van hun buit.”

De boomen zwiepten thans woest in alle richtingen, een demonische wind striemde meedoogenloos den jungle. En te midden daarvan kwam de regen – niet zooals hij bij ons, Noorderlingen, komt, maar in een plotselingen zondvloed. „Het bloed van

de buit," dacht Tarzan, terwijl hij dichter tegen den stam van den boom, waaronder hij stond, aankroop.

Hij was vlak bij den rand van den jungle en op korten afstand had hij, voor het onweer losbrak, twee heuvels gezien; doch thans kon hij niets onderscheiden. Hij vond het aardig in den neergutsenden regen te kijken, terwijl hij zocht naar de twee heuvels en zich voorstelde, dat de stortvloeden van boven ze weggevaagd hadden; toch wist hij, dat dadelijk de regen weer ophouden, de zon doorkomen en alles weer als vroeger zijn zou, behalve dat enkele takken gevallen en hier en daar een oude en half verrotte patriarch versplinterd was, om den grond, waarin hij misschien eeuwen gegroeid had, weer vruchtbaar te maken. Om hem heen vulden takken en bladeren de lucht of vielen op den grond, afgerukt door de kracht van den orkaan of het gewicht van het water. Een boom tuimelde om en viel enkele yards verder; maar Tarzan werd tegen al die gevaren beschermd door de wijd uitgespreide takken van den stoeren, jongen reus, waaronder zijn jungle-instinct hem geleid had. Hier bestond slechts één enkel gevaar en dat was heel ver verwijderd. Maar toch kwam het: zonder eenige voorafgaande waarschuwing werd de boom boven hem door een bliksemstraal versplinterd en toen de regen ophield en de zon weer doorkwam, lag Tarzan zoals hij gevallen was, voorover, te midden van het wrakhout van den woudreus, die hem had moeten beschermen.

Nadat de regen en den storm opgehouden hadden, kwam Bukawai naar den ingang van zijn hol en keek de vlakke in. Bukawai kon slechts uit één oog zien, maar ook al had hij een dozijn oogen gehad, dan nog zou hij geen schoonheid gevonden hebben in de frischheid van den herleefden jungle, want op dergelijke dingen reageerde hij niet meer.

Aan beide kanten van den melaatsche stonden zijn eenige en voortdurende makkers, de twee hyena's, de lucht op te snuiven. Dan stiet een van hen een dof gegrom uit en liep met uitgestrekten kop naar den jungle. De andere volgde. Bukawai's nieuwsgierigheid werd opgewekt en met een zwaren knods in zijn hand ging hij hen na.

De hyena's bleven op enkele meters van den bewustlozen Tarzan snuivend en grommend staan. Dan kwam Bukawai en hij kon in den beginne zijn oogen niet gelooven; maar toen hij zag, dat het inderdaad de duivelgod was, kende zijn woede geen grenzen meer, want hij waande hem dood en dacht zich beroofd van de wraak, waarop hij zoolang gehoopt had.

De hyena's liepen met ontbloote tanden naar den aap-mensch toe. Met een ongearticuleerden gil vloog Bukawai op hen af en gaf hem wreede en zware slagen met zijn knods: er kon immers misschien nog leven zijn in het schijnbaar levenlooze lichaam. Bijtend en grommend keerden de dieren zich half tegen hun meester en beul, maar hun vrees hield hen nog

af van zijn verrotte keel. Ze slopen een paar yards achteruit en gingen op hun achterpooten zitten, terwijl haat en honger uit hun woeste oogen fonkelden.

Bukawai bukte zich en legde zijn oor op het hart van den aap-mensch. Het klopte nog. Voor zoover zijn verminkte trekken genot konden uitdrukken, deden zij dat; maar het was een allesbehalve mooi gezicht. Naast den aap-mensch lag zijn lange lasso. Vlug bond Bukawai de slappe armen achter den rug van zijn gevangene en legde hem op een schouder, want Bukawai was, hoewel oud en ziek, nog heel sterk. De hyena's volgden den heksenmeester naar het hol en door de lange donkere gangen, waardoor Bukawai zijn slachtoffer naar het binnenste der heuvels droeg. Door onderaardsche gewelven, verbonden door kronkelende zijgangen, strompelde Bukawai met zijn last. Bij eene plotselinge bocht in de gang overstroomde het daglicht hen en stapte Bukawai in een klein, rond bassin in den heuvel, blijkbaar den krater van een ouden vulkaan. Steile muren omrandden het hol. De eenige uitgang was door de zijgang, waardoor Bukawai binnengekomen was. Een paar stompjes van boomen groeiden op den rotsachtigen grond. Een honderd voet hooger kon men de lippen van dezen kouden, dooden mond der hel zien.

Bukawai zette Tarzan tegen een boom en bond hem daaraan met zijn eigen lasso vast; hij liet zijn

handen vrij, maar legde de knopen zóó, dat de aapmensch er onmogelijk bij kon. De hyena's slopen grommend heen en weer. Bukawai haatte hen en zij haatten Bukawai. Hij wist, dat zij slechts wachtten op den tijd, dat hij machteloos zijn zou of dat hun haat zóó heftig zou worden, dat hun vrees voor hem daarvoor verdween.

In zijn eigen hart was een niet geringe vrees voor die afzichtelijke dieren en om die vrees hield Bukawai ze steeds goed gevoed, ging hij dikwijls voor hen op jacht, wanneer zij zelf geen voedsel vinden konden, maar steeds was hij wreed voor hen met de wreedheid van een klein, ziek, dierlijk, primitief beest.

Hij had ze gehad van af het oogenblik, dat zij nog welpen waren. Zij hadden geen ander leven gekend dan dat met hem en hoewel zij uitgingen om te jagen, kwamen zij toch steeds terug. In den laatsten tijd was Bukawai gaan gelooven, dat zij niet zoo zeer uit gewoonte terugkwamen als wel uit een duivelachtig geduld, dat zich liever aan iedere onwaardigheid en pijn zou onderwerpen dan zich de wraak laten ontgaan, en Bukawai had slechts weinig phantasie noodig om zich voor te kunnen stellen wat die wraak zijn zou. Dien dag zou hij zelf zien wat zijn einde zijn zou, maar een ander zou dan de plaats van Bukawai innemen.

Nadat hij Tarzan stevig vastgebonden had, ging Bukawai, de hyena's voor zich uitjagend, terug in de gang. Hij trok voor de opening een latwerk van door

elkaar gevlochten takken, die het hol gedurende den nacht afsloten, zoodat Bukawai veilig zou kunnen slapen, want dan werden de hyena's in den krater vastgelegd, opdat zij Bukawai in zijn slaap niet zouden besluipen.

Bukawai ging nu naar de ingang van het hol terug, vulde een ketel met water uit de bron, die in den kleinen berg dichtbij ontsprong, en liep dan weer terug. De hyena's stonden voor het latwerk hongerig naar Tarzan te kijken. Zij waren vroeger meer op die manier gevoed.

Met zijn water ging de heksenmeester naar Tarzan toe en wierp een gedeelte van den inhoud van den pot in zijn gezicht. Tarzan knipte even met zijn oogen, sloeg ze dan open en keek om zich heen.

„Duivel-god,” riep Bukawai, „ik ben de groote heksenmeester. Mijn toovermiddelen zijn sterk, de jouwe zwak. Hoe zou je hier anders gebonden staan als een geit, die een lokaas is voor leeuwen?”

Tarzan begreep niets van wat de heksenmeester zeide; daarom antwoordde hij niet, doch keek Bukawai slechts met een kouden blik recht in de oogen. De hyena's slopen dicht achter hem aan. Hij hoorde hen grommen, maar hij keek zelfs niet om. Hij was een dier met menschenkennis. Het dier in hem weigerde vrees te toonen in het aangezicht van den dood, dien de mensch in hem reeds onvermijdelijk achtte.

Bukawai, die den tijd nog niet gekomen vond om zijn slachtoffer aan de dieren te geven, vloog met zijn

knods op de hyena's aan. Er volgde een korte worsteling, waarin de dieren het zooals altijd aflegden. Tarzan keek ernaar. Hij zag en begreep den haat, die tusschen de dieren en den man bestond.

Nadat de hyena's bedwongen waren, ging Bukawai weer terug om Tarzan te plagen; maar toen hij merkte, dat de aap-mensch niets van wat hij zeide begreep, hield de heksenmeester er ten slotte mede op. Dan ging hij in de gang terug, trok het latwerk voor de opening, haalde een slaapmat en legde die voor de opening, zoodat hij op zijn gemak naar het tooneel van zijn wraak kon gaan liggen kijken.

De hyena's slopen om den aap-mensch heen. Tarzan rukte even aan zijn touwen, maar al heel spoedig begreep hij, dat de lasso, dien hij voor Numa gemaakt had, hem met evenveel succes vasthouden zou als den leeuw. Hij wilde niet sterven, maar hij kon nu, zooals hij dat reeds zoovele malen gedaan had, den dood zonder beven onder de oogen zien.

Toen hij aan het touw trok, voelde hij dat schuren tegen den kleinen boom, waarom het gebonden was. Plotseling flitste een herinnering door zijn brein. Hij zag een lenig jongenslichaam aan het eind van een lasso hoog boven den grond slingeren. Hij zag vele apen van beneden af kijken en dan zag hij het touw afknappen en den jongen man naar den grond tuimelen. Tarzan glimlachte. Onmiddellijk begon hij het touw heen en weer tegen den stam van den boom te schuren.

De hyena's, moed vattend, kwamen dichterbij. Zij snuffelden aan zijn beenen; maar toen hij met zijn vrije armen naar hen sloeg, deinsden zij terug. Hij wist, dat zij, als zij nog meer honger kregen, zouden aanvallen. Koelbloedig, methodisch, zonder zich te overhaasten trok Tarzan het touw over den ruwen stam van den kleinen boom.

Bij den ingang van het hol viel Bukawai in slaap. Hij vermoedde, dat het wel eenigen tijd zou duren vóór de dieren genoeg moed of honger zouden hebben om zijn gevangene aan te vallen. Hun gegrom en het geschreeuw van het slachtoffer zouden hem wel wakker maken. In dien tusschentijd kon hij best wat slapen.

Zoo sleepte de dag zich voort, want de hyena's waren niet uitgehongerd en het touw, waarmede Tarzan gebonden was, was sterker dan dat uit zijn jeugd, dat zoo gauw doorgeknaapt was door het schuren tegen den ruwen boomstam. Maar toch kregen de dieren hoe langer hoe meer honger en werd het touw hoe langer hoe dunner. En Bukawai sliep.

Het was reeds laat in den middag voor een der dieren, geprikkeld door het knagen van den honger, een vlugge aanval op den aapmensch deed. Het lawaai maakte Bukawai wakker. Hij ging vlug rechtop zitten en keek naar wat er in den krater gebeurde. Hij zag den hongerigen hyena naar de onbeschermdede keel van den gevangene springen. Hij zag Tarzan het grommende dier beet grijpen en dan den tweeden

hyena naar den schouder van den duivel-god springen. Dan volgde een krachtige uitzetting van het groote, gladde lichaam. Ronde spieren zetten zich onder de bruine huid tot groote ballen op – de aapmensch drong zich naar voren met zijn volle gewicht en zijn volle kracht – het touw sprong en de drie wezens rolden grommend, bijtend en verscheurend op den grond van den krater.

Bukawai sprong op. Zou de duivel-god de hyena's kunnen overwinnen? Onmogelijk! De aapmensch was ongewapend en hij lag daar met de twee dieren boven zich; maar Bukawai kende Tarzan niet.

De aapmensch klemde zijn vingers om de strot van een der hyena's en richtte zich op een knie op, hoewel het andere dier krampachtig aan hem rukte, om hem weer tegen den grond te krijgen. Met één hand hield Tarzan den eenen hyena in bedwang, terwijl hij met de tweede het andere dier naar zich toetrok.

En dan vloog Bukawai, die zag, dat zijn trawanten het onderspit zouden moeten delven, met zijn knods het bassin in. Tarzan zag hem komen; hij stond nu geheel op met een hyena in iedere hand en slingerde een der schuimbekkende dieren naar het hoofd van den heksenmeester. Grommend en bijtend sloegen beiden tegen den grond. Tarzan slingerde den tweeden hyena door den krater, terwijl de eerste aan het rottende gezicht van zijn meester knaagde; maar dat paste niet in het plan van den aapmensch. Met

één trap deed hij het dier zijn makker navliegen waarna hij naar den liggenden heksenmeester sprong en hem optrok.

Bukawai, bij bewustzijn nog, zag den dood, onmiddellijk en vreeselijk, in de koude oogen van Tarzan. Met zijn tanden en nagels viel hij den aapmensch aan. Deze huiverde door dat vlak bij zijn van het wegrottend gezicht. De hyena's hadden genoeg gehad en verdwenen door de kleine opening, die naar het hol leidde. Het kostte Tarzan weinig moeite Bukawai te binden. Dan bracht hij hem naar denzelfden boom, waaraan hij gebonden was; maar bij het vastbinden zorgde Tarzan ervoor dat ontkomen op dezelfde wijze, waarop hij ontkomen was, onmogelijk zou zijn; dan liet hij hem alleen.

Toen Tarzan door de kronkelende gangen en onderaardsche gewelven liep, zag hij niets van de hyena's.

„Zij zullen terugkomen,” zeide hij tot zichzelf.

In den krater tusschen de steil opschietende muren rilde Bukawai als van pijn.

„Zij zullen terugkomen!” gilte hij op angstigen toon.

En zij kwamen terug.